

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8CdoNš/17/2026
Identifikačné číslo spisu:	1621201853
Dátum vydania rozhodnutia:	28.07.2026
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1621201853.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Branislava Krála v spore žalobkyne Slovak Games, s. r. o., IČO: 36 862 495, Bratislava, Gajova 11, zastúpenej advokátskou kanceláriou LEGAL & CORP s.r.o., Bratislava, Gajova 11, proti žalovanému Mesto Malacky, Malacky, Bernolákova 51188/1A, IČO: 00 304 913, zastúpenému advokátskou kanceláriou act legal s. r. o., Bratislava, Twin City Tower, Mlynské nivy 10, o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, vedenom na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 5C/60/2021, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. novembra 2024 sp. zn. 2Co/36/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) napadnutým rozsudkom podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Malacky (ďalej len „súd prvej inštancie resp. „prvoinštančný súd“) z 26. septembra 2023, č.k. 5C/60/2021-506, ktorým zamietol žalobu žalobkyne o uloženie povinnosti na zaplatenie sumy vo výške 933.011,55 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 933.011,55 eura od 30. júna 2021 do zaplatenia, uplatnenej ako nárok na náhradu škody s poukazom na ustanovenie zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú verejnou mocou“ resp. „zákon č. 514/2003 Z.z.“) a žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok I.); žalovanému proti žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v pomere 100 % (výrok II.).

1.1 Súd prvej inštancie vec v rámci zisteného skutkového stavu uviedol, že žalobkyňa uplatnený nárok na náhradu škody odôvodnila s poukazom na ustanovenie § 14 ods. 1 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z. tak, že žalovaná suma predstavuje škodu, ktorá jej vznikla nesprávnym úradným postupom žalovaného v

konaní o vydanie stanoviska k umiesteniu videohier na území mesta Malacky podľa § 62 ods. 1 písm. f), g) a h) zákona č. 30/2019 Z.z. o hazardných hrách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej „zákon o hazardných hrách resp. zákon č. 30/2019 Z.z."), ktoré iniciovala žalobkyňa svojou žiadosťou o vydanie súhlasného stanoviska dňa 17. júla 2019 a 20. apríla 2020 v zmysle citovaných ustanovení zákona o hazardných hrách. Za nesprávny úradný postup označila skutočnosť, že žalovaný bez akéhokoľvek právneho dôvodu nevydal na základe jej žiadosti v tridsaťdňovej lehote stanovisko obce v zmysle § 62 ods. 1 písm. f), g) a h) zákona o hazardných hrách. Vo svojej žiadosti o vydanie súhlasného stanoviska pritom uviedla, že budúca prevádzka jeho herne spĺňa všetky podmienky stanovené Všeobecne záväzným nariadením Mesta Malacky č. 6/2019 o podmienkach prevádzkovania hazardných hier, a to vrátane povinnosti dodržiavať zákaz umiestnenia herne vo vzdialenosti menej ako 200 m od školy, školského zariadenia alebo inej herne. Žalobkyňa v žalobe poukázala ďalej na to, že dňa 26. júna 2020 predložila Okresnej prokuratúre Malacky podnet v zmysle § 31 a nasl. zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre (ďalej len „zákon o prokuratúre“), ktorého prostredníctvom žiadala, aby prokurátor okresnej prokuratúry v zmysle § 28 a nasl. zákona o prokuratúre za účelom odstránenia porušovania zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, ku ktorému došlo v postupe orgánu verejnej správy pri vydávaní správnych rozhodnutí alebo jeho nečinnosťou podal žalovanému upozornenie prokurátora (tento podnet žalobkyňa doplnila neskôr svojím podaním zo dňa 08. júla 2020). Rovnako dňa 26. júna 2020 žalobkyňa predložila žalovanému sťažnosť podľa § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach, v ktorej namietala, že nečinnosťou žalovaného pri vybavovaní žiadosti o vydanie súhlasného stanoviska boli porušené jej práva a právom chránené záujmy. Dňa 03. júla 2020 žalovaný vydal oznámenie k žiadosti o vydanie súhlasného stanoviska, v ktorom žalobkyni oznámil, že pri vybavovaní žiadosti o vydanie súhlasného stanoviska boli zistené právne a faktické skutočnosti, ktoré mu neumožnili zaujať jednoznačné stanovisko k žiadosti o vydanie súhlasného stanoviska, čo zapríčinilo, že sa ešte pred rozhodnutím o predmetnej žiadosti musel obrátiť na Úrad pre reguláciu hazardných hier (ďalej len „ÚRHH“) so žiadosťou o metodické usmernenie. Žalobkyňa poukázala na to, že hoci ho žalovaný v predmetnom oznámení informoval, že až do momentu vydania požadovaného metodického usmernenia nebude možné vydať vo veci žiadne stanovisko, neuviedol, ktoré právne a faktické skutočnosti mu neumožňujú zaujať jednoznačné stanovisko k žiadosti o vydanie súhlasného stanoviska. Dňa 14. októbra 2020 žalobkyňa podala v zmysle ustanovenia § 242 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „Správny súdny poriadok“) žalobu proti nečinnosti orgánu verejnej správy, ktorou sa od súdu domáhala vydania rozhodnutia vo veci a dňa 26. októbra 2020 právny zástupca žalobkyne zaslal žalovanému podanie, ktorým opätovne žiadal o vybavenie žiadosti o vydanie súhlasného stanoviska. Žalobkyňa súd prvej inštancie ďalej upozornila, že dňa 25. novembra 2020 (s účinnosťou odo dňa 12. decembra 2020) žalovaný schválil Všeobecne záväzné nariadenie mesta Malacky č. 10/2020, ktorým sa mení a dopĺňa Všeobecne záväzné nariadenie mesta Malacky č. 6/2019 o podmienkach prevádzkovania hazardných hier v znení Všeobecne záväzného nariadenia mesta Malacky č. 7/2020 (ďalej „Všeobecne záväzné nariadenie mesta Malacky č. 10/2020“), ktorým zakázal vo vybraných budovách umiestniť na celom území mesta Malacky herňu. Dňa 01. januára 2021, po tom čo právny zástupca žalobkyne svojím podaním zo dňa 16. decembra 2020 opätovne požiadal žalovaného o vydanie súhlasného stanoviska s prevádzkovaním herne, žalovaný doručil žalobkyni rozhodnutie, ktorým odmietol žiadosti o vydanie súhlasného stanoviska vyhovieť. Už skôr popísaným postupom žalovaného a s tým spojenou nemožnosťou prevádzkovania herne na Nádražnej ulici v Malackách mala byť podľa žaloby spôsobená žalobkyni škoda zodpovedajúca ušlému zisku vo výške 931.010,13 eura a nákladom vynaloženým na právne zastupovanie v konaní o vydanie stanoviska k umiesteniu videohier na území mesta Malacky podľa § 62 ods. 1 písm. f), g) a h) zákona o hazardných hrách vo výške 2.001,42 eura.

1.2. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa ustanovení § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 a 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú verejnou mocou, § 49 ods. 1 a 2 Správneho poriadku, § 40 ods. 5, § 62 ods. 1 písm. f), g) a h) zákona o hazardných hrách, § 191 ods. 1 a 2 CSP. Ustálil, že v konaní nebolo sporné, že žalobkyňa dňa 23. apríla 2020 doručila žalovanému kompletnú žiadosť o vydanie stanoviska podľa § 62 ods. 1 písm. f), g) a h) zákona o hazardných hrách, o ktorej žalovaný rozhodol dňa 17. decembra 2020, keď vydal nesúhlasné vyjadrenie/stanovisko č. 48462/2950/2020-KAS, ktoré bolo žalobkyni doručené dňa 01. januára 2021. Medzi stranami sporu bolo sporné, či sa žalovaný svojím

postupom, ktorý predchádzal vydaniu nesúhlasného stanoviska, dopustil v zmysle § 14 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú verejnou mocou nesprávneho úradného postupu, ktorým bola spôsobená žalobkyni škoda vo výške 933.011,55 eura, za ktorú v zmysle § 14 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú verejnou mocou zodpovedá žalovaný. Súd prvej inštancie bol po overení dodržania zákonného postupu pre uplatnenie takéhoto druhu právneho nároku povinný zistiť, či je v predmetnom konaní možné vo vzťahu k žalovanému identifikovať kumulatívne naplnenie všetkých predpokladov pre vznik zodpovednosti ako územnej samosprávy za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Preto skúmal, či sa žalovaný pri vybavovaní žiadosti žalobkyne o vydanie stanoviska podľa § 62 ods. 1 písm. f), g) a h) zákona o hazardných hrách dopustil nesprávneho úradného postupu, skúmal tiež to, či žalobkyni mohla vzniknúť v žalobe opísaná škoda, a či medzi postupom žalovaného a vznikom tvrdenej škody existuje príčinná súvislosť. Súd prvej inštancie ako prvú posúdil otázku existencie nesprávneho úradného postupu žalovaného v konaní o vydanie stanoviska podľa § 62 ods. 1 písm. f), g) a h) zákona o hazardných hrách. Podstatou posúdenia zákonnosti postupu žalovaného v žalobou napadnutom konaní bolo najprv zodpovedanie otázky, či bol žalovaný povinný pri vybavovaní žiadosti žalobkyne o vydanie stanoviska podľa § 62 ods. 1 písm. f), g) a h) zákona o hazardných hrách aplikovať § 49 Správneho poriadku, podľa ktorého je správny orgán povinný v jednoduchých veciach rozhodnúť bezodkladne a v ostatných veciach do tridsiatich, respektíve šesťdesiatich dní. Po zvážení skutkového a právneho stavu súd prvej inštancie dospel k názoru, že žalovaný bol pri vybavovaní žiadosti žalobkyne o vydanie stanoviska podľa § 62 ods. 1 písm. f), g) a h) zákona o hazardných hrách povinný postupovať podľa § 49 Správneho poriadku, pričom túto svoju povinnosť porušil, keďže o žiadosti žalobkyne nerozhodol ani v jednej z lehôt predpísaných Správnym poriadkom. Podľa názoru súdu prvej inštancie stanovisko vydávané obcou podľa ustanovenia § 62 ods. 1 písm. f), g) a h) zákona o hazardných hrách predstavuje vyjadrenie, ktoré je možné subsumovať pod kategóriu posudkov, vyjadrení, odporúčaní a iných podobných opatrení uvedených v § 3 ods. 7 Správneho poriadku, na ktoré sú orgány verejnej moci povinné primerane aplikovať základné pravidlá konania uvedené v ods. 1 až 6 Správneho poriadku. Súd prvej inštancie súhlasil s právnym názorom žalovaného, že Správny poriadok v žiadnom zo svojich ustanovení priamo neuvádza, že v procese vydávania vyjadrení alebo iných obdobných opatrení demonštratívne uvedených v § 3 ods. 7 Správneho poriadku sú orgány verejnej moci povinné bezvýnimočne postupovať podľa ustanovenia § 49 Správneho poriadku. Povinnosť žalovaného aplikovať pri vybavovaní žiadosti žalobcu o vydanie vyjadrenia podľa § 62 ods. 1 písm. f), g) a h) zákona o hazardných hrách bolo podľa názoru súdu prvej inštancie možné však vyvodiť z interpretácie ustanovenia § 3 ods. 4 a 7 Správneho poriadku v spojení s § 97 ods. 1 zákona o hazardných hrách, podľa ktorého sa na konanie podľa zákona o hazardných hrách vzťahuje Správny poriadok, pokiaľ zákon o hazardných hrách v jeho § 97 ods. 2 neustanovuje inak. Berúc do úvahy uvedené právne posúdenie týkajúce sa povinnosti žalovaného postupovať podľa § 49 Správneho poriadku aj pri vybavovaní žiadosti o vydanie vyjadrenia obce v zmysle § 62 ods. 1 písm. f), g) a h) zákona o hazardných hrách, súd prvej inštancie pre potreby súdneho konania nepovažoval za potrebné skúmať, či dôvody, ktorými žalovaný v konaní zdôvodňoval nevydanie predmetného vyjadrenia/stanoviska v lehote podľa § 49 Správneho poriadku, boli ospravedlniteľné alebo nie. Vzhľadom na skutočnosť, že z vyjadrení sporových strán a vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaný nevybavil žiadosť vydanie stanoviska podľa § 62 ods. 1 písm. f), g) a h) zákona o hazardných hrách v lehote predpokladanej Správnym poriadkom, súd prvej inštancie ustálil, že žalovaný sa svojou nečinnosťou dopustil nesprávneho úradného postupu v zmysle § 14 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú verejnou mocou. Na základe tohto konštatovania mal v konaní za preukázané, že vo vzťahu k žalovanému možno identifikovať splnenie prvého z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle § 14 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú verejnou mocou, ktorým je nesprávny úradný postup.

1.3. Ako druhú otázku relevantnú pre meritórne rozhodnutie vo veci posudzoval prvoinštančný súd vznik škody na strane žalobkyne. Tú žalobkyňa podľa žaloby určila ako súčet ušlého zisku vo výške 931.010,13 eura a skutočnej škody zodpovedajúcej trovám právneho zastúpenia vo výške 2.000,42 eura. Výšku ušlého zisku žalobkyňa v žalobe určila na základe čistého zisku herne, ktorá sa do roku 2019 mala nachádzať v priestoroch obchodného domu A. F. K. v Malackách za 183 kalendárnych dní v období 03/2019 až 08/2019 (ten mal predstavovať v zmysle žaloby sumu 159.769,56 eura). Túto sumu

následne žalobkyňa podelila počtom dní sledovaného obdobia (183) a počtom metrov štvorcových výmery obchodných priestorov zrušenej herne nachádzajúcej sa do roku 2019 v priestoroch obchodného domu A. F. K. v Malackách (244) čoho výsledkom mal byť priemerný denný zisk herne na 1 m² jej plochy zodpovedajúci sume 3,58 eur. Sumu 3,58 eura žalobkyňa následne vynásobila počtom metrov štvorcových, ktoré mala mať plánovaná herňa na B. D. v Malackách (191,36) a počtom dní počas ktorých mohla byť táto herňa v zmysle predpokladu otvorená (1.359) čím žalobkyňa určila sumu zisku, ktorý jej údajne ušiel v dôsledku neprávneho úradného postupu žalovaného spojeného s nemožnosťou začať s prevádzkovaním novej herne v Malackách. Odhliadnuc od skutočnosti, že popísaný spôsob výpočtu výšky údajne ušlého zisku žalobkyne považoval súd prvej inštancie za absurdný (už len preto, že rozhodne nemôže platiť jednoduchá rovnica, že čím priestorovo rozľahlejšia herňa, tým aj väčší zisk), žalobkyňa napriek námietkam žalovaného v súdnom konaní žiadnym právne relevantným spôsobom nepreukázala, že herňa v obchodnom dome A. F. K. v Malackách naozaj v porovnávanom období vykazovala tvrdený zisk. Podľa názoru súdu prvej inštancie zisk tejto herne (ktorej hospodárske výsledky mali byť v zmysle žaloby určujúce pre výpočet ušlého zisku) žalobkyňa nemohla preukázať ani predložením jej účtovných závierok za roky 2017 a 2018. Tieto účtovné závierky sa totiž nielen, že netýkali porovnávaného obdobia roku 2019, ale z nich nebolo možné zistiť ani to, ktorá prevádzka (herňa) žalobkyne produkovala v roku 2017 a 2018 aký zisk. Prvoinštančný súd preto dospel k názoru, že rozoberaným spôsobom žalobkyňa nepreukázala vznik akéhokoľvek svojho ušlého zisku. Ďalej skonštatoval, že vznik škody vo forme ušlého zisku sa žalobkyni nepodarilo preukázať ani neskorším predložením znaleckého posudku č. 2/2022. Hoci podľa súdu prvej inštancie je stanovenie výšky prípadného ušlého zisku pomerne zložitou odbornou otázkou, ktorá mala byť v konaní preukázaná a s určitosťou ustálená predložením znaleckého posudku v zmysle § 207 CSP, stotožnil sa s námietkami žalovaného o zásadných vadách a nedostatkoch znaleckého posudku č. 2/2022. Žalobkyňou predložený znalecký posudok nemohol slúžiť na náležité preukázanie výšky ušlého zisku v prvom rade preto, lebo z jeho obsahu bolo zrejmé, že bol vyhotovený dňa 13. januára 2022 (a ku dňu 31. januára 2022). Znalecký posudok č. 2/2022 nemohol preto akýkoľvek spôsobom zohľadniť zásadnú zmenu na trhu s energiami a enormný nárast inflácie, ku ktorému došlo až po dátume 24. februára 2022, kedy došlo k napadnutiu Ukrajiny Ruskou federáciou. Uvedenú skutočnosť nemohol súd prvej inštancie pri hodnotení predmetného znaleckého posudku obísť najmä z dôvodu, že spomenuté zmeny, ku ktorým došlo v období bezprostredne po dátume 24. februára 2022 (a ktoré znalecký posudok č. 2/2022 ani nemohol predvídať) sa prejavili v nezanedbateľnej miere najmä na raste nákladov fakticky všetkých podnikateľských subjektov. V naznačenej súvislosti súd prvej inštancie pri hodnotení znaleckého posudku neobíšiel tiež skutočnosť, že prevažná väčšina doby potenciálnej prevádzky herne na B. D. v Malackách skúmanej znaleckým posudkom č. 2/2022, spadá do obdobia po kritickom dátume 24. februára 2022 (znalecký posudok č. 2/2022 deklaruje skúmanie obdobia od 25. júna 2020 do 28. augusta 2024). V rámci hodnotenia predloženého znaleckého posudku súd prvej inštancie zohľadnil aj ďalšie námietky, ktorými žalovaný spochybnil správnosť a hodnovernosť jeho záverov. V tomto zmysle prihliadal najmä na dôvody zakladajúce nepreskúmateľnosť znaleckého posudku, keď zohľadnil, že na strane 4 znaleckého posudku sú ako podklady, na ktorých základe mal znalec vyhotoviť znalecký posudok uvedené „Dáta z operatívnej evidencie Zadávateľa“ a „Ústne informácie poskytnuté oprávnenými zástupcami Zadávateľa“. Obdobne vzal do úvahy tiež to, že hodnotený znalecký posudok na strane 12 a nasl. vychádza z dát, ktoré majú byť obsahom „plánu prevádzky a hospodárenia strediska Malacky na obdobie od mája 2020 konca roku 2024“, a to aj napriek tomu, že uvedený dokument nie je označený ani ako podklad znaleckého posudku a netvorí ani jeho prílohu. Hoci z obsahu znaleckého posudku bolo zrejmé, že ide o podstatný súbor dát, na ktorom je posudok založený, zo znaleckého posudku vrátane jeho príloh nebolo možné vyvodiť nielen to, čo všetko malo byť obsahom predmetného plánu žalobkyne, ale ani to, či a akým spôsobom (pokiaľ vôbec) znalec vyhodnotil reálnosť či relevantnosť tohto plánu. Súd prvej inštancie považoval znalecký posudok za nepreskúmateľný aj preto, že bez ohľadu na správnosť a relevantnosť údajov, na ktorých bol založený, vďaka skutočnosti, že k znaleckému posudku neboli priložené rozhodujúce podklady, na ktoré sa odvoláva, respektíve v ňom neboli riadne a určito označené jeho podklady, nebolo možné overiť dokonca ani len to, či na základe znalcom označených podkladov mohol znalec za použitia v posudku deklarovaných metód dospieť k odpovedi na otázku zadávateľa formulovanú v závere znaleckého posudku. Pozornosti súdu prvej inštancie pri hodnotení predmetného znaleckého posudku neušlo ani to, že znalec v ňom okrem

viacerých neprípustných právnych hodnotení (za všetky možno uviesť konštatovanie znalca o splnení všetkých zákonných podmienok pre zmenu individuálnej licencie uvedené na strane 11 znaleckého posudku) prezentoval aj posúdenia otázok v odbore, pre ktorý nie je zapísaný v zozname znalcov (na strane 9 znaleckého posudku znalec, ktorý nie je znalcom v odvetví 090100 - Účtovníctvo a daňovníctvo konštatuje, že žalobkyňa, teda zadávateľ, vedie účtovníctvo v súlade s platnou legislatívou). Berúc do úvahy všetky vyššie uvedené skutočnosti, aplikujúc § 191 ods. 1 a 2 CSP a princíp voľného hodnotenia dôkazov podľa čl. 15 ods. 1 a 2 CSP, v zmysle ktorého dôkazy, vrátane znaleckého posudku, nemajú žiadnu predpísanú zákonnú silu či váhu, súd prvej inštancie vyhodnotil znalecký posudok č. 2/2022 tak, že vzhľadom na jeho závažné nedostatky a excesy tento dôkaz nie je spôsobilý osvedčiť vznik žalobkyňou tvrdeného ušlého zisku. Z dôvodu, že žalobkyňa v konaní žiadnym procesne a právne relevantným spôsobom nenavrhol vykonanie akýchkoľvek iných dôkazov, ktorých prostredníctvom by mohlo dôjsť k prípadnému preukázaniu vzniku škody v časti ňou tvrdeného ušlého zisku, súd prvej inštancie uzavrel, že žalobkyňa v konaní neunesla svoje dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu vzniku škody v podobe tvrdeného ušlého zisku. Žalobkyňa v konaní okrem tvrdeného ušlého zisku nepreukázala ani vznik skutočnej škody v podobe nákladov na trovy právneho zastúpenia, ktoré žalobou uplatnila vo výške 2.001,42 eura. Napriek tomu, že žalovaný poprel žalobou uplatnený nárok na náhradu škody aj v časti skutočnej škody zodpovedajúcej nákladom na právne zastúpenie, ktoré mala žalobkyňa v súvislosti s konaním o vydanie súhlasného stanoviska vynaložiť (žalovaný v konaní poukázal na fakt, že žalobkyňa nielen, že skutočné vynaloženie týchto nákladov nijako nepreukázala, ale že ich vynaloženie ani len netvrdí), žalobkyňa v konaní nepredložila akékoľvek dôkazy preukazujúce vznik tejto škody na jej strane. Vzhľadom na uvedené a s dôrazom na nároky kladené civilným procesným poriadkom na procesnú diligenciu žalobkyne, respektíve na procesnú zodpovednosť strán sporu, súd prvej inštancie ustálil, že žalobkyňa v konaní nepreukázala ani vznik škody, ktorá mala podľa žaloby spočívať v nákladoch vynaložených na trovy právneho zastúpenia. Otázku vzniku škody na strane žalobkyne preto súd prvej inštancie v konaní posúdil tak, že žalobkyňa sa ju nepodarilo preukázať. Uzatváral, že žalobkyňa sa nepodarilo preukázať existenciu druhého z troch predpokladov pri vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, a z tohto dôvodu súd musel žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

1.4. Hoci pre zamietnutie žaloby v celom rozsahu postačovalo, aby prvoinstančný súd na základe vykonaného dokazovania skonštatoval nepreukázanie vzniku ani časti žalobkyňou tvrdej škody, zdôraznil, že v konaní posúdil aj existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom žalovaného a žalobkyňou tvrdenou škodou, pričom dospel k názoru, že ju nie je možné identifikovať. Nemohol súhlasiť s tvrdením žalobkyne, že pokiaľ by sa žalovaný v rámci konania o vydanie súhlasného stanoviska podľa § 62 ods. 1 písm. f), g) a h) zákona o hazardných hrách nedopustil nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nevydaní vyjadrenia v tridsaťdňovej, respektíve šesťdesiatdňovej lehote, podľa § 49 Správneho poriadku, žalobkyňa by bola s určitosťou dosiahla nielen vydanie rozhodnutia ÚRHH o zmene individuálnej licencie v zmysle § 40 ods. 5 zákona o hazardných hrách, ktorého vydanie bolo zákonnou podmienkou pre spustenie prevádzky herne na B. D. v Malackách, ale že by bola dosiahla aj tvrdený zisk. V uvedenom smere poukázal v prvom rade na skutočnosť, že len na základe stanoviska žalovaného podľa § 62 ods. 1 písm. f), g) a h) zákona o hazardných hrách nemohla žalobkyňa začať s prevádzkou herne na B. D. v Malackách. Na sprevádzkovanie tejto herne v súlade s podmienkami stanovenými právnym poriadkom Slovenskej republiky potrebovala disponovať osobitným rozhodnutím vydávaným ÚRHH podľa § 39 ods. 2 zákona o hazardných hrách v spojení s § 40 ods. 5 zákona o hazardných hrách, ktoré ÚRHH vydá vždy len na základe žiadosti. S ohľadom na uvedené nemohlo na preukázanie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom žalovaného a žalobkyňou tvrdenou škodou postačovať, že žalobkyňa preukázala, že žalovaný jej bol povinný vydať v lehotách stanovených Správnym poriadkom dotknuté stanovisko podľa f), g) a h) zákona o hazardných hrách. Súd prvej inštancie považoval za nesprávny právny názor žalobkyne, podľa ktorého obsah stanoviska, respektíve vyjadrenia, obce k umiestneniu technických zariadení na jej území podľa § 62 ods. 1 písm. f) zákona o hazardných hrách nemá vôbec žiaden vplyv na rozhodovanie ÚRHH v rámci konania o zmene individuálnej licencie podľa § 40 ods. 5 zákona o hazardných hrách, keďže ÚRHH je vždy povinný vydať žiadateľovi rozhodnutie o zmene individuálnej licencie aj vtedy, ak žiadateľ v rámci uvedeného konania predloží ÚRHH nesúhlasné vyjadrenie obce podľa § 62 ods. 1 písm. f) zákona o

hazardných hrách. Naopak plne sa stotožnil s právnou argumentáciou žalovaného, v zmysle ktorej vyššie uvedený právny záver robí z právomoci, respektíve povinnosti obce, vydávať vyjadrenia k umiestneniu technických zariadení na jej území zbytočnú kompetenciu. S odkazom na interpretačný princíp predpokladu racionálneho zákonodarcu súd prvej inštancie nemohol akceptovať, že by úmyslom zákonodarcu, ktorý sa pretavil do znenia § 62 ods. 1 písm. f) zákona o hazardných hrách, bolo to, aby obce vybavil úplne zbytočnou právomocou, ktorej výkon nemôže mať akýkoľvek reálny dopad. S ohľadom na charakter ostatných príloh, ktoré je povinný podľa zákona o hazardných hrách priložiť žiadateľ o vydanie rozhodnutia o zmenu individuálnej licencie (list vlastníctva k nehnuteľnosti, v ktorej sa má nachádzať prevádzka herne, zoznam hazardných hier, respektíve prístrojov, na ktorých sa majú hrať v herni hazardné hry a potvrdenie o zaplatení správneho poplatku) sa obsah stanoviska obce podľa § 62 ods. 1 písm. f) zákona o hazardných hrách javil súdu prvej inštancie ako kľúčový podklad rozhodnutia ÚRHH o vydaní či nevydaní rozhodnutia o zmene individuálnej licencie podľa § 40 ods. 5 zákona o hazardných hrách. Na tomto závere bolo potrebné zotrvať aj preto, že obce sú nepochybne oprávnené vydať v zmysle § 62 ods. 1 písm. f) zákona o hazardných hrách ako stanovisko súhlasné, tak aj stanovisko nesúhlasné. Iný záver nebolo možné vyvodiť ani z Metodického usmernenia ÚRHH predloženého žalobkyňou, ktorého obsah a závery neboli navyše pre súd záväzné. Vo vzťahu k uvedenému považoval súd prvej inštancie za dôležité zdôrazniť, že nemožno súhlasiť ani s tým tvrdením žalobkyne, podľa ktorého ÚRHH nedisponuje správnu úvahou pri rozhodovaní o vydaní rozhodnutia o zmene individuálnej licencie, v rámci ktorej by mohol zväziť obsah jednotlivých podkladov rozhodnutia a na základe výsledku takéhoto zváženia následne rozhodnúť o vydaní či nevydaní rozhodnutia o zmene individuálnej licencie podľa § 40 ods. 5 zákona o hazardných hrách. Tento právny názor žalobkyne totiž fakticky odopiera ÚRHH možnosť rozhodovať prejavujúcej sa primárne v možnosti správneho orgánu interpretovať a aplikovať právo a zo správneho konania o vydaní rozhodnutia o zmene individuálnej licencie robí proces, v ktorom by ÚRHH len „prepočítal“ počet potrebných príloh. Nad rámec uvedeného súd prvej inštancie ešte uviedol, že ak by ÚRHH v rámci rozhodovania o vydaní rozhodnutia o zmene individuálnej licencie podľa § 40 ods. 5 zákona o hazardných hrách nemohol uplatniť žiadnu správnu úvahu, ako to tvrdila žalobkyňa v súdnom konaní, potom by zakotvenie takejto administratívnej procedúry bolo zbytočné a nezmyselné. Aký zmysel by mala zákonná povinnosť predkladať ÚRHH poklady, ktorých obsah nemôže nijako posúdiť. Keďže z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že v posudzovanom prípade by bol ÚRHH nepochybne vydal žalobkyni rozhodnutie o zmene individuálnej licencie podľa § 40 ods. 5 zákona o hazardných hrách aj v prípade, ak by žalobkyňa predložila ÚRHH nesúhlasné stanovisko mesta Malacky k sprevádzkovaniu herne na B. D. v Malackách, nemohol prvoinštanný súd ustáliť existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom žalovaného a žalobkyňou tvrdenou škodou. Súd prvej inštancie považoval za dôležité zdôrazniť, že príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom žalovaného a tvrdenou škodou nebolo možné považovať za preukázanú ani predložením rozhodnutia ÚRHH č. ÚRHH/001100/2019-160 zo dňa 16. augusta 2019, ktorým ÚRHH rozhodol o vydaní individuálnej licencie žalobkyni aj napriek nesúhlasnému vyjadreniu mesta Bratislava č. MAGS OMDP 36443/2019-121224 zo dňa 05. apríla 2019 vydanému v zmysle § 62 ods. 1 písm. f) zákona o hazardných hrách. Keďže z obsahu odôvodnenia uvedeného rozhodnutia ÚRHH zo dňa 16. augusta 2019 nebolo možné určiť na základe akých skutočností a z akých dôvodov ÚRHH aj napriek nesúhlasnému stanovisku mesta Bratislava vydal toto rozhodnutie (v rozhodnutí ÚRHH upustil od vyhotovenia odôvodnenia, keďže žalobkyni vyhovel v plnom rozsahu), nebolo možné žalobkyňou predložené listiny (najmä nie jedno vybrané rozhodnutie ÚRHH) považovať za dôkaz preukazujúci to, že pokiaľ by bolo včas vydané akákoľvek stanovisko mesta Malacky, bola by dosiahla aj vydanie rozhodnutia ÚRHH o zmene individuálnej licencie umožňujúce začať s prevádzkou herne na B. D. v Malackách. Identifikovať príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom žalovaného a žalobkyňou tvrdenou škodou nebolo možné tiež preto, lebo na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňa nikdy nepredložila ÚRHH akúkoľvek žiadosť o vydanie rozhodnutia o zmene individuálnej licencie podľa § 40 ods. 5 zákona o hazardných hrách, na základe ktorej by jej takéto rozhodnutie mohlo byť vydané. Súd prvej inštancie zohľadnil tiež to, že žalobkyňa v konaní žiadnym spôsobom neosvedčila, že okrem stanoviska obce podľa § 62 ods. 1 písm. f) zákona o hazardných hrách disponovala v rozhodnom období všetkými ostatnými povinnými prílohami k žiadosti o vydanie rozhodnutia o zmene individuálnej licencie podľa § 40 ods. 5 zákona o hazardných hrách. Pozornosti súdu prvej inštancie pri posudzovaní tvrdenej existencie príčinnej

súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom žalovaného a označenou škodou neušlo ani to, že žalobkyňa v konaní nepreukázala, že disponovala právnym titulom oprávňujúcim ju užívať nebytový priestor na B. D. v Malackách, ktorý plánovala podľa svojich tvrdení využiť na zriadenie a prevádzku herne. Žalobkyňa v konaní nepredložila a netvrdila žiadny takýto právny titul. Za takýto nemohol prvoinštančný súd považovať ani zmluvu o podnájme nebytových priestorov uzatvorenú medzi žalobkyňou a obchodnou spoločnosťou Slovak Restaurants, s. r. o. zo dňa 07. januára 2016 a ani dodatok č. 9.2 k zmluve o podnájme nebytových priestorov uzatvorenej medzi žalobkyňou a obchodnou spoločnosťou Slovak Restaurants, s. r. o. zo dňa 18. júla 2019, ktoré sa mali týkať nebytového priestoru na B. D. v Malackách. Obe tieto zmluvy boli uzatvorené obchodnou spoločnosťou Slovak Restaurants, s. r. o. ešte pred tým, než táto spoločnosť získala právo predmetný nebytový priestor užívať a dať do podnájmu. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že obchodná spoločnosť Slovak Restaurants, s. r. o. získala oprávnenie užívať nebytový priestor na B. D. v Malackách až v roku 2020, keď dňa 15. mája 2020 uzatvorila s obchodnou spoločnosťou Orion Rent, s.r.o. nájomnú zmluvu. Sumarizujúc uvedené prvoinštančný súd dospel k záveru, že žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že by jej v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom žalovaného vznikla akákoľvek škoda, ktorú by mal žalovaný v zmysle príslušných ustanovení zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú verejnou mocou žalobkyni nahradiť; žalobu ako nedôvodnú preto v celom rozsahu zamietol.

1.5. Súd prvej inštancie ustálil, že žalovaný bol v predmetnom konaní úspešný v celom rozsahu, keďže žalobu zamietol. Vzhľadom na uvedené dospel s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP k záveru, že žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Odvolací súd v dôvodoch napadnutého potvrdzujúceho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie vzhľadom na vykonané dokazovanie riadne zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil. Stotožnil sa s odôvodnením súdu prvej inštancie. Na doplnenie správnosti a v reakcii na argumentáciu v odvolaní doplnil, že súd prvej inštancie správne uviedol, že predpokladom zodpovednosti žalovaného ako orgánu územnej samosprávy za škodu spôsobenú úradným postupom je existencia nesprávneho úradného postupu, vznik škody uplatnenej v žalobe a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a uplatnenou škodou. Odvolací súd zdôraznil, že dôvodom na zamietnutie žaloby bolo nie len to, že podľa súdu prvej inštancie žalobkyňa nepreukázala uplatnenú škodu, či už jednak titulom trov, ktoré jej mali vzniknúť v súvislosti s konaním pred úradom, a aj titulom ušlého zisku, ale aj to, že medzi nezákonným postupom úradu a ušlým ziskom nevidel príčinnú súvislosť. Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody zákon č. 514/2003 Z.z. ani Občiansky zákonník nevysvetľujú. Z judikatúry vyplýva, že nesprávny úradný postup musí byť priamou, bezprostrednou a nesprostredkovanou príčinou škody a to bez ohľadu na to, či ide o skutočnú škodu, alebo ušlý zisk; nestačí, ak je iba sprostredkovanou príčinou škody. Nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. len vo vzťahu k takej škode, ktorá bola priamo a nesprostredkovane spôsobená práve týmto postupom. Zodpovednosť nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite, keďže atribútom príčinnej súvislosti je priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. To, že vzťah medzi príčinou a jej následkom musí byť bezpečne preukázaný a bezprostredný, konštatoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky (napr. nález Ústavného súdu SR pod sp. zn. I. ÚS 177/08), ako aj Najvyšší súd Slovenskej republiky napríklad v rozsudku sp. zn. 3Cdo/130/2010. Najvyšší súd Slovenskej republiky taktiež konštatoval, že pre záver o existencii príčinnej súvislosti nestačí pravdepodobnosť; príčinná súvislosť musí byť vždy s istotou preukázaná (bezpečne zistená), pričom dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného. Vychádzajúc z rozhodovacej praxe súdov Slovenskej republiky, možno ďalej konštatovať, že nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup môže byť dokonca aj významným článkom reťazca príčin a následkov, ale samotná táto skutočnosť ešte neznamená bez ďalšieho aj danosť príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a škodou. Štát teda nezodpovedá automaticky za každú ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére určitej fyzickej osoby alebo právnickej osoby po vydaní nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci alebo po jeho nesprávnom úradnom postupe. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu

prvej inštancie, že v prípade uplatneného ušlého zisku tu nie je daná príčinná súvislosť, teda že nemožno dospieť k záveru, že nesprávny úradný postup zapríčinil ušlý zisk ako je uplatnený žalobcom. Súd prvej inštancie správne a podrobne sa vyjadril k neexistencii príčinnej súvislosti v bodoch 74 až 82 odôvodnenia rozsudku. Aj odvolací súd bol toho názoru, že ani bežný chod vecí, to je že by žalovaný vydal stanovisko v zákonnej lehote, neznamená automaticky aj úspešnosť pri vydaní rozhodnutia o zmene individuálnej licencie Úradom pre reguláciu hazardných hier. Žalovaný nemusel vydať súhlasné stanovisko. To, že v spisovom materiáli sa nachádzalo predpripravené súhlasné stanovisko, akýsi koncept, nepotvrdzuje, že by stanovisko muselo byť súhlasné. Daný koncept nebol podpísaný oprávnenou osobou, bol preto bez významu. Nedá sa ani konštatovať, že by následne Úrad pre reguláciu hazardných hier musel vydať licenciu. Názor žalobkyne, že Úrad pre reguláciu hazardných hier nemá možnosť vlastnej úvahy nie je správny, dané nevyplyva zo zákona o hazardných hrách. V tejto otázke sa plne odvolací súd stotožnil s vysvetlením poskytnutým súdom prvej inštancie v bode 79 odôvodnenia rozsudku. Aj v rozhodnutí Krajskej prokuratúry Bratislava, zo dňa 19. februára 2020, Kd 433/20/1100-2 sa uvádza, že na udelenie individuálnej licencie nepostačuje len formálne naplnenie podmienky úplnosti žiadosti. Pre vydanie individuálnej licencie je potrebné splnenie požiadavky obsiahnutej v § 15 ods. 5, 7 a 16 zákona č. 30/2019 Z.z. o hazardných hrách, pričom Úrad je povinný vychádzať z § 3 ods. 5 prvej vety Správneho poriadku (rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí) a z § 46 správneho poriadku (rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti) pri použití § 97 ods. 1 zákona č. 30/2019 Z.z. (na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje Správny poriadok, ak ods. 2 neustanovuje inak) - spoľahlivo zistiť skutkový stav vecí. Ďalej nebola bez významu ani tá skutočnosť, že žalobkyňa nepreukázala, že mala pripravené ostatné potrebné doklady, ktoré je nevyhnutné predložiť Úradu pre reguláciu hazardných hier. Žalobkyňa poukázala ohľadom príčinnej súvislosti na právny názor, ktorý vyslovil iný sudca Okresného súdu Malacky v konaní sp. zn. 32C/60/2021 vo veci žalobcu Slovak Restaurants, s.r.o., proti žalovanému Mesto Malacky, o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom samosprávy, tu však odvolací súd uviedol, že takto vyslovený názor a len v odôvodnení rozhodnutia, vo veci, ktorá sa netýka daného konania, nebol vôbec pre sudcu, ktorý rozhoduje v danom konaní nijako záväzný.

2.1. To, že bolo konštatované, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu žalovaného, ešte neznamená, že došlo v súvislosti s týmto postupom aj ku spôsobeniu škody tak, ako si ju uplatnila žalobkyňa. Žalobkyňa neuniesla k tejto uplatnenej škode dôkazné bremeno. Ani v odvolaní záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní výšky tejto škody nerozporevala. Žalobkyňa v odvolaní vytýkala súdu prvej inštancie aj to, že hodnotil znalecký posudok po jeho odbornej stránke, na čo nie je oprávnený. Ak mal pochybnosti o odborných záveroch mal predvolať znalca na podanie vysvetlenia. Sama žalobkyňa navrhla súdu, aby nariadil znalecké dokazovanie, v nadväznosti aj na to, že žalovaný vo vyjadrení spochybňoval ňou predložený posudok. Súd prvej inštancie na návrh žalobkyne nereflektoval a žiadnym spôsobom sa s ním nevysporiadal. V danej súvislosti odvolací súd v prvom rade uviedol, že nakoľko dôvodom zamietnutia žaloby bolo aj to, že tu nie je daná príčinná súvislosť medzi nezákonným úradným postupom a ušlým ziskom, nebolo potom dôvodné zaoberať sa znaleckým posudkom, ktorý má vyčíslovať ušlý zisk. Inými slovami aj keby znalecký posudok bol perfektný a súčasne je konštatované, že vo veci nie je daná príčinná súvislosť, nebolo možné uplatnenú škodu v podobe ušlého zisku priznať. Súd prvej inštancie síce pochybil, keď neuviedol v odôvodnení rozhodnutia, prečo nevykonal návrh na doplnenie dokazovania, ktorý bol prednesený žalobkyňou v konaní, avšak dané pochybenie nemalo vplyv na správnosť rozhodnutia. Napriek uvedenému odvolací súd doplnil, že nariadenie znaleckého dokazovania súdom by bolo vzhľadom ku konštatovaniu neexistencie príčinnej súvislosti nehospodárne a bezpredmetné. Navyše súd prvej inštancie znaleckému posudku, ktorý predložila žalobkyňa nevytýkal len to, že znalec nezohľadnil vojnu na Ukrajine, rastúcu infláciu a ceny energií, ale aj iné nedostatky, ktoré nespočívali len v spochybení odborného záveru. V bode 67 odôvodnenia rozsudku uviedol dôvody, ktoré zakladajú nepreskúmateľnosť znaleckého posudku. Tieto zistené nedostatky znaleckého posudku opísané v bode 67 odôvodnenia, sa nedali odstrániť ani výsluchom znalca. Súd má možnosť posúdiť náležitosti znaleckého posudku, priebeh znaleckého skúmania, podklady, z akých znalec vychádzal a nie je povinný bez ďalšieho prijať závery posudku. V uvedenom smere sa odvolací súd

stotožnil so závermi prijatými síce českými súdmi, ale plne použiteľné aj na náš právny stav, ktoré uvádzal aj žalovaný vo vyjadrení a to Nález Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 30. apríla 2007 sp. zn. III. ÚS 299/06, Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 06. augusta 2009 sp.zn. 30Cdo/352/2008.

2.2. Čo sa týka záverov ohľadom nepreukázania oprávnenia žalobkyne užívať nebytový priestor na B. D. v Malackách, kde mala prevádzkovať herňu, odvolací súd uviedol, že daná otázka nebola pre spor aj s ohľadom už k vyššie uvedenému podstatná a aj v prípade, že by bol záver opačný, neznamenaloby to zmenu rozhodnutia. Pokiaľ žalobkyňa namietala aj to, že požiadala súd prvej inštancie v priebehu konania o vydanie medzitýmneho rozsudku odvolací súd uviedol, že § 214 ods. 1 CSP ustanovuje, že ak je to účelné, súd môže rozhodnúť najskôr len o základe alebo dôvode uplatneného procesného nároku medzitýmnym rozsudkom a § 214 ods. 2 CSP ustanovuje, že súd môže na návrh strany medzitýmnym rozsudkom rozhodnúť, či tu je, alebo nie je právo, od ktorého celkom alebo sčasti závisí rozhodnutie vo veci. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že súd nie je povinný, nemusí na návrh strany vždy vydať medzitýmny rozsudok, ak to strana navrhne. Je to ponechané na zvážení súdu, či je vo veci účelné rozhodnúť medzitýmnym rozsudkom. V danej veci mal odvolací súd za to, že nebolo účelné, ani potrebné vzhľadom na uplatnený nárok a predmet konania rozhodnúť medzitýmnym rozsudkom. Bolo nevyhnutné posúdiť splnenie všetkých vyššie uvedených podmienok k nároku na škodu zo zodpovednosti z nesprávneho úradného postupu orgánu štátnej správy, resp. samosprávy. Absencia čo i len jedného predpokladu, znamená dôvod na zamietnutie nároku ako celku. Rozhodnutie rozsudkom o nároku ako celku, nespôsobilo v danom prípade ani prípadné zbytočné trovy dôkazu, keď vzhľadom na konštatáciu neexistencie príčinnej súvislosti, nebolo dokazovanie ohľadom výšky škody potrebné.

2.3. Žalobkyňa namietala aj to, že súd prvej inštancie neuviedol na začiatku pojednávania predbežný právny názor v zmysle § 181 ods. 2 CSP a tým je jeho rozhodnutie prekvapivé. K predmetnej námietke odvolací súd poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 643/2022, v ktorom ústavný súd zaujal stanovisko, že „Účelom a zmyslom stanoviska súdu k skutkovým tvrdeniam a navrhovaným dôkazom a jeho predbežného právneho posúdenia veci podľa § 181 ods. 2 CSP je zefektívnenie, zrýchlenie a zjednodušenie sporového konania vrátane prevencie tzv. prekvapivých súdnych rozhodnutí. Svoju povinnosť splní súd tým, že s predmetnými závermi oboznámi osoby prítomné na prvom pojednávaní. Obligatorne určenie sporných a nesporných skutkových tvrdení, vymedzenie predmetu dokazovania a vyslovenie predbežného právneho názoru na vec má zásadný význam pre ďalší procesný postup strán v kontradiktórnom sporovom konaní. Postup súdu je pre strany a ich zástupcov na základe uvedených úkonov predvídateľný a transparentný. Súčasne je však kladený väčší dôraz na zodpovednosť strany za jej vlastnú procesnú aktivitu a za rovnako transparentné substancovanie skutkových tvrdení a dôkazných návrhov. Inak povedané, ak sudca dané zákonné ustanovenie nedodrží, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia strany sporu z jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva. Porušenie § 181 ods. 2 CSP žiadnym spôsobom nediskvalifikuje stranu sporu napríklad v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve zhrnúť svoje návrhy na záver pojednávania a pod. Striktné nedodržanie postupu podľa § 181 ods. 2 CSP zo strany súdu teda samo osebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle [§ 420 písm. f) CSP].“ Odvolací súd dodal, že nie vždy je aj možné na začiatku pojednávania zaujať jasné právne posúdenie, a navyše ide len o predbežné posúdenie, nie konečné, teda vzhľadom aj k následnému priebehu konania sa môže dané predbežné posúdenie zmeniť. Teda aj s ohľadom na závery vyslovené Ústavným súdom, odvolací súd nepovažuje neuvedenie predbežného právneho posúdenia, respektíve neuvedenie presne záveru hneď na začiatku pojednávania, že súd nemá za preukázaný ušlý zisk, či príčinnú súvislosť ako pochybenie majúce za následok vadu konania, ktorá by mohla znamenať potrebu zrušenia rozhodnutia súdu prvej inštancie.

2.4. Žalobkyňa ešte namietala aj, že žalovanému v prípade jeho úspechu nemali byť priznané trovy a to s poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 78/03, ktorý predpokladá, že kvalifikovaní štátni zamestnanci by nemali využívať právnu pomoc súkromnej sféry, ktorej by musel platiť náhradu trov konania druhý účastník konania v prípade jeho neúspechu. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie správne priznal trovy konania, rozhodnutie na ktoré poukázala žalobkyňa nebolo

možné použiť na daný prípad. V prípade uvedeného nálezu išlo o orgán ústrednej štátnej správy a to Ministerstvo financií Slovenskej republiky. Žalovaným v danom prípade je orgán územnej samosprávy, ktorý nemá taký zamestnanecký aparát ako ústredné orgány štátnej správy. Žalovaný ako orgán územnej samosprávy nie je povinný mať vytvorené právne oddelenie a už vôbec nie v takom rozsahu, že by zamestnával erudovaného právnik, ktorý je schopný relevantne riešiť a zastupovať žalovaného v akýchkoľvek sporoch. Nemožno žalovanému odoprieť právo dať sa v súdnych sporoch zastupovať advokátom. Použitie a aplikácia rozhodnutia, na ktoré poukázal žalobkyňa, musí byť podľa názoru odvolacieho súdu výnimočná a skutočne len v prípadoch kde je preukázateľne možné konštatovať, že strana sporu disponuje takým aparátom úradníkov, ktorí sú bezpochyby schopní právneho zastupovania v spore, teda že zastupovanie externým advokátom nie je absolútne potrebné.

2.5. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolatelka“), ktorého prípustnosť odôvodňovala ustanoveniami § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Navrhovala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zmenil a jej žalobe v celom rozsahu vyhovel alternatívne ho zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.1. V rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľka namietala predovšetkým nevysporiadanie sa s jej procesným návrhom na vykonanie znaleckého dokazovania vo veci. Pritom samotný súd prvej inštancie v bode 65 svojho rozsudku uviedol, že rozhodnutie vo veci závisí od posúdenia, či škoda vznikla a ak áno v akej výške a ide o „zložitú odbornú otázku“. Žalobkyňa na pojednávaní dňa 02. mája 2023 navrhla nariadiť vo veci znalecké dokazovanie, napriek tomu, že boli splnené obe podmienky, ktoré CSP v ustanovení § 207 ods. 1 predpokladá na to, aby bolo zo strany súdu povinne nariadené znalecké dokazovanie, súd prvej inštancie však nielenže tomuto návrhu nevyhovel, ale dokonca o ňom vôbec nerozhodol, čo možno považovať za závažnú procesnú chybu, ktorá sama o sebe predstavuje dôvod na zrušenie takéhoto rozhodnutia a predstavuje porušenie práva žalobkyne na spravodlivý proces. Napriek tomu, že súd prvej inštancie a aj odvolací súd nie sú odborne spôsobilé osoby pochybili, keď spochybnili odborné závery znalca pre vojnový konflikt medzi Ruskom a Ukrajinou, v dôsledku čoho sa údajne zvýšili ceny energií a došlo k enormnému nárastu inflácie. Ani jeden zo súdov už ale nezdôvodnil, že by konflikt medzi Ruskom a Ukrajinou mal aj nejaký vplyv na podnikateľský sektor v oblasti hazardných hier. To či konflikt na Ukrajine ovplyvňuje závery znalca a ak áno, tak v akom rozsahu, je odbornou otázkou ktorej posúdenie má patriť odborne spôsobilej osobe. Napriek uvedenému súd prvej inštancie vyhodnotil, že žalobkyňou predložený posudok je nepoužiteľný, „lebo 24. februára 2022 začala invázia na Ukrajinu, tak je nepoužiteľný aj pokiaľ ide roky 2020, 2021“ a teda na znalecký posudok sa nemá prihliadať - ako keby ani neexistoval. Tento postup súdu je arbitrárny, porušujúci základné právo žalobkyne na spravodlivý proces podľa § 181 ods. 2 CSP. Za ďalšie žalobkyňa označila napadnutý rozsudok za prekvapivý, pretože počas celej doby konania prvoinštančný súd neuviedol stranám sporu svoje predbežné právne posúdenie vo veci - s výnimkou predbežného posúdenia vo vzťahu k otázke porušenia povinnosti, kde uviedol že podľa jeho predbežného posúdenia žalovaný povinnosť porušil. Neuviedol ani, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná. Výsledkom tohto postupu a porušenia § 181 ods. 2 CSP bolo vydanie tzv. „prekvapivého rozsudku“, ktoré je arbitrárne a nepredvídateľné.

3.2. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľka namietala, že odvolací súd nesprávne právne posúdil otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, a síce „či je nevyhnutnou podmienkou na vydanie individuálnej licencie/rozšírenie individuálnej licencie na prevádzkovanie hazardných hier v konkrétnej obci Úradom pre reguláciu hazardných hier (ÚRHH), stanovisko obce podľa § 62 ods. 1 písm. f) zákona č. 30/2019 Z. z. o hazardných hrách (ďalej aj ako „zákon o hazardných hrách“) k umiestneniu hazardných hier na území obce, ktoré musí byť kladné/súhlasné“. V súvislosti s uvedenou otázkou uviedla, že žiadala o vydanie stanoviska obce podľa § 62 ods. 1 písm. f), g) a h) zákona o hazardných hrách na základe kompletnej žiadosti dňa 20. apríla

2020, pričom lehota na vydanie tohto stanoviska je 30 kalendárnych dní, t. j. žalovaný bol v období od 21. mája 2020 do 17. decembra 2020 nečinný. Prezentovala názor, že vyjadrenie obce podľa § 62 ods. 1 písm. f) zákona o hazardných hrách nehrá pre vydanie individuálnej licencie žiadnu rolu, a podstatné je iba splnenie zákonných podmienok výslovne uvedených v zákone o hazardných hrách, pričom podmienka udelenia subjektívneho súhlasu podľa § 62 ods. 1 písm. f) zákona o hazardných hrách nie je podmienkou na vydanie individuálnej licencie zo strany ÚRHH. Pokiaľ by žalovaný postupoval v súlade so zákonom, obec by musela vydať stanovisko najneskôr do 20. mája 2020, a to tak, že zákonné podmienky týkajúce sa nebytového priestoru podľa § 62 ods. 1 písm. g) a h) zákona o hazardných hrách sú splnené. V administratívnom spise je dôkaz o tom, že žalobkyňa tieto podmienky splnila - záznam mestskej polície z miestneho zisťovania. Následne žalobkyni nič nebránilo tomu, aby hneď nasledujúci deň po vydaní stanoviska obce v zákonnej lehote podala úspešne žiadosť o vydanie individuálnej licencie na ÚRHH na základe čoho by jej ÚRHH vydal individuálnu licenciu na prevádzkovanie hazardných hier v predmetnom nebytovom priestore v meste Malacky. V prípade, ak by si žalovaný v konaní o vydanie stanoviska obce splnil svoje povinnosti riadne a včas, v súlade s príslušnými právnymi predpismi, za bežného chodu udalostí by žalobkyňa s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou (aj vzhľadom na rozsiahle skúsenosti a prax dovolateľky s podnikaním v oblasti hazardných hier), získala individuálnu licenciu na prevádzkovanie hazardných hier v predmetnom nebytovom priestore v meste Malacky, na základe čoho by s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou dosiahla zisk v žalovanej výške.

4. Žalovaný sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je síce procesne prípustné, ale nie je dôvodné a preto ho zamietol (§ 448 CSP).

6. Právo na prístup k dovolaciemu súdu nie je absolútne. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a tejto jeho mimoriadnej povahe zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, prísne regulovanej Civilným sporovým poriadkom. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa, pričom prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v

tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.
Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

12. Žalobkyňa vyvodzujúc prípustnosť dovolania v prvom rade z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietala nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, pretože odvolací súd sa v rozhodnutí nevysporiadal so všetkými právne relevantnými dôvodmi v odvolaní, ďalej namietala, že súd prvej inštancie nevykonával ňou navrhovaný dôkaz a ani jeho nevykonanie neodôvodnil v dôsledku čoho nesprávne zistil skutkový stav. Napokon dovolateľka namietala napadnuté rozhodnutie označil za prekvapivé, a to pre porušenie ustanovenia § 382 CSP. Za vadu zmätočnosti označila aj nesprávne právne posúdenie veci súdmi oboch inštancií.

13. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené zo zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

14. Zo žalobkyňou vytýkaných väd zmätočnosti sa dovolací súd ako prvou námietkou zaoberal týkajúcou sa prekvapivosti rozhodnutia odvolacieho súdu. V nadväznosti na uvedené dovolateľka namietala, že počas celej doby konania prvoinštančný súd neuviedol stranám sporu svoje predbežné právne posúdenie vo veci - s výnimkou predbežného posúdenia vo vzťahu k otázke porušenia povinnosti.

14.1. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 382 ustanovuje, že ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. Citované ustanovenie má predísť vydávaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí, vychádza z princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, ktorý je považovaný za komponent princípu právneho štátu, osobitne princípu právnej istoty.

14.2. O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie, nejavili ako významné. Pod „prekvapivým rozhodnutím“ sa v rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozumie rozhodnutie, ktorým odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, za rozhodujúcu považoval skutočnosť, ktorú nikto netvrdil alebo nepopieral, resp. ktorá nebola predmetom posudzovania súdom prvej inštancie. Prekvapivým je rozhodnutie odvolacieho súdu „nečakane“ založené na iných právnych záveroch než rozhodnutie súdu prvej inštancie (porovnaj sp. zn. 3Cdo/102/2008), resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie „nečakane“ založené nepredvídateľne na iných „nových“ dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, pričom strana sporu v danej procesnej situácii nemala možnosť namietat' ne/správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní (porovnaj sp. zn. 5Cdo 46/2011).

14.3. Podľa uznesenia najvyššieho súdu zo dňa 21. marca 2018 sp. zn. 7Cdo/1/2018 „O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie, nejavili ako významné. Výzva odvolacieho súdu podľa § 382 CSP je potrebná vždy, keď odvolací súd dospeje k záveru, že nárok treba posúdiť podľa celkom iného právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvej inštancie, alebo síce podľa toho istého právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvej inštancie, ale podľa iného ustanovenia za súčasného splnenia podmienky, že toto iné zákonné ustanovenie je pre rozhodnutie veci rozhodujúce.“ Aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre definoval tzv. prekvapivé rozhodnutie, o ktoré ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných zásadne odlišných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, pričom zároveň odvolací súd účastníkovi konania neumožní vyjadriť sa k jeho iným (odlišným) právnym záverom, teda účastník konania nemá možnosť právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné (II. ÚS 407/2016, I. ÚS 736/2016). Zo základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva aj zákaz tzv. prekvapivých rozhodnutí. O prekvapivé rozhodnutie ide aj v prípade, ak inštančne nadriadený (odvolací) súd úplne alebo podstatne zmení právne východiská, podľa ktorých bola vec dosiaľ posudzovaná, a neumožní účastníkom vyjadriť sa k tejto zmene (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 1. apríla 2020 sp. zn. III. ÚS 52/2019).

14.4. Princíp tzv. „predbežného právneho posúdenia veci“ vychádzajúci z § 382 CSP (tiež por. § 171 ods. 1 CSP) súvisí so zameraním sa na dokazovanie sporných skutočností, aby strany sporu dostali príležitosť predstaviť vlastné argumenty týkajúce sa právneho posúdenia veci. Tým by sa mohol predbežný právny názor všeobecného súdu potvrdiť alebo vyvrátiť (III. ÚS 446/2010, 4Cdo/22/2017).

14.5. V danom prípade porovnaním odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu je zrejmé, že odvolací súd v preskúmvanej veci aplikoval presne tie isté ustanovenia zákona o hazardných hrách ako aj zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú verejnou mocou ako súd prvej inštancie s jediným rozdielom, že na rozdiel od prvoinštančného súdu za postačujúci dôvod pre zamietnutie žaloby považoval tú skutočnosť, že medzi nezákonným postupom úradu (nesprávnym úradným postupom) a žalobkyňou tvrdený ušlý ziskom nevidel príčinnú súvislosť, v ktorom smere závery súdu prvej inštancie doplnil rozborom relevantnej judikatúry. Ďalším dôvodom, ktorý uviedol súd prvej inštancie k zamietnutiu žaloby (nepreukázanou škodou) sa odvolací súd vôbec nezaoberal, v čom ale rozhodne „prekvapivosť“ jeho rozhodnutie podľa dovolacieho súdu nie je. Neobstoí ani námietka dovolateľky, že súdy nižších inštancií nevykonali ňou navrhované dokazovanie v celom rozsahu, jeho nevykonanie dokonca neodôvodnili, v dôsledku čoho aj nesprávne zistili skutkový stav. V uvedenom smere dovolací súd dáva žalobkyne do pozornosti podrobné zdôvodnenie napadnutého rozhodnutia, v ktorom, a to v bode 14. sa odvolací súd s touto námietkou žalobkyne ako dovolateľky už zaoberal.

Uviedol pritom, že z obsahu spisu zistil, že „súd prvej inštancie naozaj pochybil, keď neuviedol v odôvodnení rozhodnutia, prečo nevykonal návrh na doplnenie dokazovania, ktorý bol prednesený žalobkyňou v konaní, avšak dané pochybenie nemalo vplyv na správnosť rozhodnutia. Odvolací súd doplnil, „že nariadenie znaleckého dokazovania súdom, by bolo vzhľadom ku konštatovaniu neexistencie príčinnej súvislosti nehospodárne a bezpredmetné“. Z hľadiska doposiaľ uvedeného, keď odvolací súd svoje potvrdzujúce rozhodnutie založil výlučne na neexistencii príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a tvrdenou škodou, by bolo aj podľa dovolacieho súdu ďalšie dokazovanie (nariadením znaleckého posudku) smerujúce k údajne spôsobenej škode nadbytočné. Ani v uvedených skutočnostiach dovolací súd nevzhladol žiadne porušenie práv dovolateľky na spravodlivý proces. Napokon k jej námietke, že súd prvej inštancie neuviedol stranám sporu svoje predbežné právne posúdenie sa vyčerpávajúcym spôsobom a presvedčivo vyjadril už odvolací súd aj s poukazom na závery vyslovené Ústavným súdom Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 643/2022, v zmysle ktorého „...porušenie ustanovenia § 181 ods. 2 CSP žiadnym spôsobom nediskvalifikuje stranu sporu napríklad v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve zhrnúť svoje návrhy na záver pojednávania a pod. Striktné nedodržanie postupu podľa § 181 ods. 2 CSP zo strany súdu teda samo osebe nezakladá znátočnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle [§ 420 písm. f) CSP].“ Dovolací súd sa s takýmto záverom plne stotožňuje.

15. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, IV. ÚS 372/2020, 1 Cdo 213/2019, 2 Cdo 190/2019, 3 Cdo 168/2018, 4 Cdo 3/2019, 5 Cdo 57/2019, 6 Cdo 33/2020, 7 Cdo 308/2019, 8 Cdo 152/2018).

16. V predmetnej veci sú v dovolaní napadnutom rozhodnutí (obsah ktorého nemožno posudzovať izolovane od rozsudku súdu prvej inštancie, lebo prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok - vid' rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody, uvedené ustanovenia, ktoré súd aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlené právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil. Prijaté právne závery sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 393 ods. 2 CSP (predtým § 157 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb.). Za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa (v danom prípade žalobkyne).

17. S poukazom na uvedené nebola opodstatnená ani dovolacia námietka žalobkyne, že odvolací súd nepreskúmateľným spôsobom odôvodnil svoje rozhodnutie. Dovolací súd uzatvára, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu sa vypořádava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami, vrátane tých na ktoré žalobkyňa poukazovala aj v rámci dovolacích námietok a myšlienkový postup odvolacieho súdu je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal (§ 220 ods. 2 CSP).

18. Dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie vecí prípustnosť dovolania nezakladá (porov. R 24/2017). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (vid' R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/70/2014). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor

než odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ňou tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

19. S poukazom na uvedené (pod bodom 14. až 18.) dovolací uzatvára, že žalobkyňa nedôvodne vytýkala odvolaciemu súdu, že svoje rozhodnutie (postup) zaťažil vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

20. Podľa názoru žalobkyne je jej dovolanie prípustné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP majú za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu (ale aj súdu prvej inštancie) záviselo od vyriešenia právnej otázky „či je nevyhnutnou podmienkou na vydanie individuálnej licencie/rozšírenie individuálnej licencie na prevádzkovanie hazardných hier v konkrétnej obci Úradom pre reguláciu hazardných hier (ÚRHH), stanovisko obce podľa § 62 ods. 1 písm. f) zákona č. 30/2019 Z. z. o hazardných hrách (ďalej aj ako „zákon o hazardných hrách“) k umiestneniu hazardných hier na území obce, ktoré musí byť kladné/súhlasné“. Dovolateľka prezentovala názor, že „vyjadrenie obce podľa § 62 ods. 1 písm. f) zákona o hazardných hrách nehrá pre vydanie individuálnej licencie žiadnu rolu, a podstatné je iba splnenie zákonných podmienok výslovne uvedených v zákone o hazardných hrách, pričom podmienka udelenia subjektívneho súhlasu podľa § 62 ods. 1 písm. f) zákona o hazardných hrách nie je podmienkou na vydanie individuálnej licencie zo strany ÚRHH... V prípade, ak by si žalovaný v konaní o vydanie stanoviska obce splnil svoje povinnosti riadne a včas, v súlade s príslušnými právnymi, za bežného chodu udalostí by žalobkyňa s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou, získala individuálnu licenciu na prevádzkovanie hazardných hier v predmetnom nebytovom priestore v meste Malacky, na základe čoho by s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou dosiahla zisk v žalovanej výške“.

21. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP predpokladá, že právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Právna úprava účinná od 1. júla 2016 dáva odvolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej činnosti doposiaľ neposudzoval právnu otázku nastolenú dovolateľom (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí). Ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

22. Aby na základe dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 216/2017, 4 Cdo 64/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017 a 8 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

23. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázkou relevantnou podľa tohto ustanovenia môže byť len právna otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky síce riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace základ ich rozhodnutí, nemajú

relevanciu v zmysle tohto ustanovenia. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

24. Ešte pred samotným posúdením „vyriešenia právnej otázky“ (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP) treba uviesť, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritornému prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP); skutková okolnosť (t.j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska § 421 ods. 1 CSP je irelevantná. Dovolací súd ďalej poukazuje na to, že právne otázky v zmysle § 421 ods. 1 CSP nemôžu mať hypotetický charakter ale sú spojené so skutkovým stavom z ktorého odvolací súd vychádzal, t.j. rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia tejto konkrétnej otázky.

25. So zreteľom na riadne nastolenie právnej otázky a v situácii, na ktorú sa vzťahuje ustanovenie § 421 ods. 1 CSP, dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobkyne je v danom prípade procesne prípustné. Následne preto skúmal, či je podané dovolanie dôvodné (či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu skutočne vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci predmetnej právnej otázky).

26. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej normy, ktorá vedie k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

27. Podľa § 40 ods. 5 zákona o hazardných hrách prevádzkovateľ hazardnej hry je povinný pri každej plánovanej zmene údajov a skutočností, ktoré sú uvedené v individuálnej licencii, v dokladoch, ktoré úrad pri udeľovaní individuálnej licencie schválil alebo ktoré sú prílohou individuálnej licencie, vopred požiadať o zmenu tejto licencie. Na konanie o zmene individuálnej licencie sa primerane použijú ustanovenia o udelení individuálnej licencie. V žiadosti o zmenu individuálnej licencie sa uvádzajú len tie skutočnosti alebo sa k nej predkladajú len tie doklady, ktorých sa zmena individuálnej licencie týka.

27.1. Podľa § 62 písm. 1 písm. f), g) a h) zákona o hazardných hrách žiadateľ, ktorý žiada o udelenie individuálnej licencie na prevádzkovanie hazardných hier na výherných prístrojoch, na termináloch videohier, na technických zariadeniach obsluhovaných priamo hráčmi, na iných technických zariadeniach v herni, a to na prevádzkovanie všetkých uvedených hazardných hier alebo ich kombinácie, alebo jednej z uvedených hazardných hier a zároveň internetových hier v internetovom kasíne, musí okrem dokladov a skutočností uvedených v § 50 priložiť alebo v nej uviesť aj vyjadrenie obce k umiestneniu technických zariadení na jej území podľa písmena b), vyjadrenie obce k prijatiu všeobecne záväzného nariadenia podľa § 79 ods. 3, vyjadrenie obce k prijatiu všeobecne záväzného nariadenia podľa § 79 ods. 5.

28. V okolnostiach danej veci mali sudy nižších inštancií na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že zo strany žalovaného došlo k nesprávnemu úradnému postupu v konaní o vydanie stanoviska k umiestneniu videohier na území mesta Malacky podľa § 62 ods. 1 písm. f), g) a h) zákona o hazardných hrách, ktoré iniciovala žalobkyňa svojou žiadosťou o vydanie súhlasného stanoviska zo dňa 17. júla 2019 a 20. apríla 2020, spočívajúcemu v tom, že žalovaný bez akéhokoľvek právneho dôvodu nevydal na základe jej žiadosti v tridsaťdňovej lehote stanovisko obce v zmysle § 62 ods. 1 písm. f), g) a h) zákona o hazardných hrách (viď bod 27.1. tohto rozhodnutia). Napriek uvedenému sudy oboch stupňov zaujali názor, že „nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. len vo vzťahu k takej škode, ktorá bola priamo a nesprostredkovane spôsobená práve týmto postupom...nestačí pravdepodobnosť“. Odvolací súd bližšie vysvetlil, že v danom prípade „ani bežný chod vecí, t. j. že by žalovaný vydal stanovisko v zákonnej lehote, neznamenal automaticky aj úspešnosť žalobkyne pri vydaní rozhodnutia o zmene individuálnej

licencie Úradom pre reguláciu hazardných hier. Žalovaný totiž nemusel vydať súhlasné stanovisko". Zo znenia zákona nebolo možné ani vyvodiť, že by následne Úrad pre reguláciu hazardných hier musel vydať licenciu. Názor žalobkyne, že Úrad pre reguláciu hazardných hier nemá možnosť vlastnej úvahy označil za nesprávny, nevyplývajúci zo zákona o hazardných hrách. Práve naopak bol toho názoru, že ÚRHH disponuje správnu úvahou pri rozhodovaní o vydaní rozhodnutia o zmene individuálnej licencie, v rámci ktorej môže zvážiť obsah jednotlivých podkladov rozhodnutia a na základe výsledku takéhoto zváženia následne rozhodnúť o vydaní či nevydaní rozhodnutia o zmene individuálnej licencie podľa § 40 ods. 5 zákona o hazardných hrách. Keďže z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by v posudzovanom prípade bol ÚRHH nepochybne vydal žalobkyni rozhodnutie o zmene individuálnej licencie podľa § 40 ods. 5 zákona o hazardných hrách aj v prípade, ak by predložil nesúhlasné stanovisko mesta Malacky k sprevádzkovaniu herne na B. D. v Malackách, nemohol odvolací súd ustáliť existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom žalovaného a žalobkyňou tvrdenou škodou.

29. Dovolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu dospel k záveru, že súdmi nižších inštancií zvolená interpretácia pre vec rozhodných ustanovení zákona o hazardných hrách (ich gramatického výkladu) je správna, zodpovedajúca zmyslu a účelu samotného zákona. Možno preto len súhlasiť s tým, že ak by ÚRHH v rámci rozhodovania o vydaní rozhodnutia o zmene individuálnej licencie podľa § 40 ods. 5 zákona o hazardných hrách nemohol uplatniť žiadnu správnu úvahu, tak ako to v dovolaní tvrdila žalobkyňa, potom by zakotvenie administratívnej procedúry predvídanej citovaným ustanovením bolo úplne zbytočné. Žalobkyňa preto v spore neopodstatnene namietala, že ak by si žalovaný v konaní o vydaní stanoviska obce splnil svoje povinnosti riadne a včas, za bežného chodu udalostí by žalobkyňa s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou, získala individuálnu licenciu na prevádzkovanie hazardných hier v nebytovom priestore v meste Malacky a následne by s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou dosiahla zisk v žalovanej výške. Vzhľadom na existenciu správnej úvahy ÚRHH pri rozhodovaní o vydaní rozhodnutia o zmene individuálnej licencie sú všetky uvedené tvrdenia žalobkyne čisto len hypotetické a založené len na jej domnienkach, čo pre priznanie uplatneného nároku nepostačuje.

30. Dovolací súd uzatvára, že na základe uvedených dôvodov dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je dôvodné a preto ho podľa § 448 CSP zamietol.

31. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a zásadou úspechu žalovaného v dovolacom konaní, ktorému by patril nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu ale vyplýva, že žalovanému žiadne trovy nevznikli, a preto mu dovolací súd nárok na ich náhradu nepriznal.

32. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.